

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONES

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciudad	ps. 0.50
Campanya	„ 0.50
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, ABRIL 10 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descurbert procurarán posarhi al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

CONTESTACIÓ AL DISCURS

DEL SENYOR

NUÑEZ DE ARCE

PER DON

VALENTÍ ALMIRALL

PRESIDENT DEL "CENTRO CATALÁ"

(Continuació)

Vosaltres, ó sia 'ls poders que s' anomenan nacionals, per la rahó del perque sí, decreteu d' un sol cop de ploma, borrar fins sos últims vestigis, y per la mateixa rahó, poderosíssim quan existeix una *hegemonía* tan providencial y filla de la Naturalesa com la castellana, determineu que la unificació ha de

ferse, no per lo camí armónich de las transaccions y concessions mútuas, sino per l' irritant de la imposició, ó sia destruhint tot lo que no tinga 'l sello de las regions dominants. No vull multiplicar las citas en aquest punt de mon treball. Las duas que acabo de fer, proban completament, que encara he quedat curt, al dir que la frase del gran poeta inglés sembla feta d' encárrech pera las cuestiones á que l' aplico. Al tractarse de Catalunya y demás regions que no participan de la *hegemonía*, las oligarquías que han lograt imposársens, no sols «usan de la voluntat com de la ma dreta,» com los reys á quins impreca Milton, sino que 's presentan com mancas, puig «de rahó» no fan encara ni l' us que la generalitat dels homes fa de la ma esquerra.

Tanta es la forsa que ha adquirit la costum de considerar á totas las regions com provincias de Castilla, que ni vos mateix, home de lletres y president d' una Societat que aspira á ser lo primer Centre de discussió d' Espanya, y en la que, per lo tant, deuría respirarse una atmósfera perfectament serena, podeu sustreurevos á sa influencia. Lo regionalisme vos empesta, en lo íntim de vostra conciencia, potsé 'l temeü; voldriu poderlo destruhir ab sols pronunciar una paraula, y tot y ab aixó, en vostre treball, que deuría ésser científich, son tan contats los arguments ténichs que alegueu, com numerosos los planys declamatoris, las imprecacions y las amenazas, mes ó ménos encubertas. L' absorció y predomini castellans son bons, perque aixís s' antoixa á la voluntat dels interessats, que, avuy per avuy, disposan de prou forsa pera imposarla. ¿Quina necessitat tinch, donchs, vos haureu dit, de rebuscar apoyo en la rahó

ni en la ciencia? Mentreu llegiau vostre discurs, las telas que 'l centralisme te estesas demunt de totas las Regions funcionava admirablement, y estava en disposició d' apretarlas mes cada vegada, fins á deixarlas perfectament aixafadas y descompostas, y aquest argument es mes contundent que tots los que vos hauriau pogut aplegar á forsa de registrar llibres y d' atormentar vostra imaginació de poeta.

Consti, donchs, que vostre discurs es acabada mostra del modo de funcionar la *hegemonia* castellana. Lo qui s' atreveixi á dubtar sisquera de sa superioritat y de son dret providencial, no es altra cosa qu' un rebelde. ¿Deu potsé probárseli á un la rebeldia que se li atribuheix, si 'l que domina disposa de medis pera no deixar-lo mourer? Ab los que 's troban supeditats, se pot ben «usar de la voluntat com de la ma dreta, y de la rahó com de la ma esquerra.» Despreneuvos per un moment, si vos es possible, de vostre pretensió *hegemónica*, y torneu á llegir vostre discurs. Estich segur de que en vostre interior me concedireu, que no estich equivocac en mas apreciacions sobre el punt que estich tractant.

Me vull casar

Carta d' un soltè á un viudo

Me dirás que jo só estrany
perque ni escrich cosas sérias
ni dich res de las miserias,
que tan abundan enguany;
que só tocat del bolet,
perque uns cops rich y altres ploro;
que quan parlo del decoro,
ho faig d' un modo indiscret.

A tot te contestaré:
¿sent lo mon una cadena,
y cada malla una pena,
¿de las penas que 'n diré
rich y ploro com feu tots,
que 'ls días no 'm son iguals;
passo per horas fatals,
'tristos han d' ésser los mots,

somnio ab lo qu' es bén viurer
passo un dia placenter,....
¿digam tu que 'm toca fer,
que 'm toca fer sinó riurer?
y á lo tercer contestant,
si m' has trobat indiscret
perdonam que ho hauré fet
alguna nit somniant.
Sentat aixó aném al grá:
no sé perque seré, Pere,
que m' ha pegat la fal-lera
fa poch, de volguém casar;
y com que en lo meu magí,
no s' hi assahona prou bé
l' ideya, só del parer,
que 'm dongas un bon camí,
dihentme quina es la dona
que 'm pot ser de mes profit
perque segons trobo escrit,
es molt rara la qu' es bona;
y hasta ahir prenent consell
d' un, per mes senyas casat
me digné: es un disbarat,
arriba sent soltè á vell.
«Si l' agafas boniqueta
y 't descuidas un xiquet,
encare no estas distret
ja un altre li fa l' aleta.
Si 't casas ab una llejja
no la pots portar en lloch;
sí te la miras tampoch
tens goig, pateixes del fetje
si un dia anant de visita
veus que se la mira algú,
si no la mira ningú
ton amor propi s' irrita.
Una pobra l' arruina
si acás tens algun diné,
y una rica,... que 't diré?
aquesta pitjó, 't domina;
aixís es que si 'l consell
has de pendrer de qui 'n sab,
no 't donguis cap mal de cap,
per ellas no hi á remey;
aixís llejja y aixís guapa,
tan si es pobra com si es rica,
aquell que si embolica
pot dir que ha fugit del mapa.”
¿Sentme donchs lo cas precís,
Pere 'm farás lo favor

de dirme quina es millor?
perque jo estich indecís.
Fesho per mi t' ho deman'
perque sé que 'n saps *la prima*,
y aixís d' aquest que t' estima
menjarás confits.

MARIAN.

LOS REPORTERS

Los inglesos que tot ho importan, des lo ferro vell que fan pagar com nou, fins lo té que quan nosaltres lo preném ells n' han passat vint ayguas, nos han importat la paraula *reporter* fentli pendre cédula d' empadronament sense pagar aquest impost.

Un *reporter* ó *gacetillero* es un home que fa com la pudó: se fica per tot ó si no 's fica per tot ho fa veurer ab las novas que á dojo dona de son ofici.

Com en todas las cosas, n' hi ha de bons y de passables y també de redolents per avall.

Los classificats d' inteligents, que son escassos, narran los fets de sa professió ab sencillesa y galana frase; pero 'ls altres ¡Deu me valga! esgarrifa sols pensar del modo que fan malbé la llengua. Quínas crónicas del género tonto! quín poch respecte á la gramática y quín modo de fershi á cops de punys y á patacadas ab la ortografía!

Un *reporter* treu partit de tot quan veu. Si un gos en compte d' anar al quarto de las olivas creu mes cómodo per ser mes aprop mullar las calsas d' un transeunt, ja té tela lo *reporter* pera fer una crónica plena de reflexions sobre l' home, lo gos, los pantalons y lo perjudicial que es la mullena pel que pateix de reumatisme, fent cárrechs als municipals, al ajuntament, al consell d' hygiene y fins al govern.

Ningú se salva de la dura má del *reporter*: ells emprenen ab tan ardor lo mateix lo demanar que treguin una pedra del carrer que incomoda al transeunt, com llansa mil malediccions á companyías de tota mena si no han tingut la precaució d' enviar las entradas corresponents pera entrar d' «arros» per tot arreu

Ab lo *reporter* hi té qu' estar á partir un pinyó l' industrial que desitja donar valúa á sa mercadería. Y seria inútil avuy dia encaixeix la bona calitat d' un article sense enviar una mostra de lo que 's posa en venda al indispensable nunci de la premsa.

Ell ho manipuleija tot, servintse sempre, sobretot si 's tracta de begudas, del següent «cliché:»

«Hem tingut lo *gust* de provar lo licor que baix lo nom de... ha posat á la venda lo conegut industrial senyor N..., y 'l recomaném al públich, etc., etc.»

Pera íerse conegut, ó millor dit, popular, no hi ha com ferse amich d' un d' aquestos homes qual ofici es olorar, indagar, inventar, mentir. Las alabansas sols las prodiga del qui reb gratificació.

Al que vulgui que 'l públich sápig a quina hora pren xocolate ó quins son los mérits que l' adornan, que busqui un d' aqueixos homes que fan d' una noble missió un negoci poch decent.

També, pera demostrar las «butllofas» que espargeixen los del ofici, bastará citar un exemple.

S' anunciá en un teatre de Montevideo l' ópera «Faust» per lo dimars. Lo dimecres hi havia en cert diari una ressenya molt estensa del desempeñyo de l' ópera, y reasumint, lo «reporter» s' expressaba aixís:

«La senyora F. nos doná una Margarita plena de sentiment, mereixent ésser cridada repetidas vegadas á la escena. Lo tenor, que 's coneixia estava refredat, procurá sortir aïrós de son paper. En quant á la part de Mefistófeles tot elogi seria poch: inimitable. Los coros molt bé. La execució de la ópera, en conjunt, admirable.»

No es vritat que está ben xafadeta la tal ressenya? Si? Donchs sápigán que 'l tal *reporter* se *rifaba* grosserament al públich: la funció s' havia suspés per enfermetat de dos artistas.

Y vagin creyent vostés ab los *reporters*.

ENRICH RAFOLS.

¡La primera ensopegada!

Corria l' any 1868.

Vivia en eixa hermosa quant desgraciada ciutat de Montevideo.

Tenia 15 anys, encare no fets; ¡Ditxosa edat que tot quant nos volta, nos fá anhelá l' *investigació* d' eixos sers imaginaris y voluptuosos espargits per sobre la crosta d' eixa gran *bola* que 'n dihem la terra y s' anomenan homes y donas.

No sé per quin objecte, vaig tenir qu' anar á la ciutat vehina que crech que per equivocació sens dubte, li posaren Buenos Ayres.

Vaig anarmen tot tranquil y campetxano cap al vapor que tenia que portarmhi sense pensar en trovar á cap conegut pera passar lo rato á bordo, quant aixís que posa los peus dins del barco, sento qu' una veu molt coneguda, de dona, 'm diu; ¡ola! ¿tu per aquí? 'm giro y veig *nada* *menos* que á una amigueta meva y companyera de jochs, de quatre ó cinch anys enrera.

Ella tenia tres anys mes que jo, es á dir: 18.

Feya dos anys que no 'ns habiam vist, puig á ella se l' emportá la familia á un dels departaments del interior de República.

Com es natural, varem tenir abdós gran satisfacció al veurens, li vaig preguntá que ahont anava y 'm digué que á Buenos Ayres á reunir-se ab lo seu marit, un vell militar d' alta graduació, molt anomenat en aquella época.

Jo quedí mirantmela mitj sorprés de veure que una noya que reunia totas las qualitats que feyan d' ella una dona *guapa y hermosa*, hagués caigut á las mans d' aquell *mico* en forma humana, perque han de saber vostres que lo tal militar era lo que 's diu, *un home llcig*. Ella compregué l' efecte que 'm produhí, la nova que acababa de ferme coneixe y 'm digué que ja m' explicaría com habia consumat lo sacrifici.

Al sentir aixó li preguntí que qui l' acompanyaba, y 'm respongué que ningú, que anava recomenada al capitá del vapor y que lo seu marit l' aniria á rebre á bordo.

Desde aquell instant varem ser dos inseparables: Ella 'm vá explicar com s' habia casat, y encare que demostraba molt bon humor al

explicarmo, no 'm van passar desapercebudas duas llágrimas que varen apuntar sense acabar de sortir, en sas hermosas parpellas.

Parlant de mil y mil objectes y recordant las hermosas horas que junts habiam jugat, y que ja may mes tornarian, 's feu tart y jo li tinguí que recordar, qu' era ja hora d' anar á dormir y que per lo tant teniam que despedirnos fins l' endemá.

Al dirli jo aixó, ella 'm clavá la vista ficament y 'm digui tot de sopte y despres d' haver estat un instant com si pensés flicsament en algun objecte; ¿Vols ferme companyia eixa nit en lo camarot? ¡tinch pó; he sentit dir que los camarots estant plens de escarbats y ratas y que surtan á la nit ab la foscor! ¡estich sóla! Al sentir jo eixa proposició, no sé lo que 'm va passar per tot lo cós; tant vá ser aixís que tinguí que ferli repetir puix vaig creurer qu' habia entés mal. Al tornar á dirho ho feu, com automáticament, y sens deixarme contestar y prenentme de la má 'm condugué al camarot núm. 15, qu' era l' d' ella; no 'm deixá de la má fins que hagué tancat de cop la porta.

Lo camarot estava á las foscas, y 'm preguntá si jo tenia mistos, á lo que li responguí que sí.

Aquí va ser quant vaig perdre la calma y no sabent que era lo que 'm passaba crech que vaig fer caurer casi tots los mistos á terra, sense que 'n pugués encendrer cap, perque los meus dits tremolaban com si estessin baix l' influencia d' alguna corrent eléctrica; lo meu cap semblaba que se 'm obris, prés d' una estranya sensació, las orellas 'm feyan uns xiulets que 'm atolondraban, las camas 'm feyan figa, los mistos que probaba d' encendrer, 'm queyan dels dits despres d' haber produit la primera exalació fosfórica al rossá ab lo raspado de la capsá; aquella especie de foch fátuo 'm feya un efecte fantástich que 'm conduhia la imaginació á regions per mi completament desconegudas. En fi, no sé lo que 'm passaba, sols sé qu' entre mitj d' aquella tempestat d' emocions estranyas y novas per mí, vaig sentir qu' *ella* 'm deya; ¿que son mullats los mistos, que no 'ls pots encendrer? al sentir aixó, encare no sé lo que li responguí, sols, si sé, que la capsá 'm va

caurer y *ella* 'm digué; y are? que has fet?!!

Jo cada moment 'm trobava mes confós y no sabia lo que 'm feya; un mar d' ideas, desitjos y temors, 'm portaba lo mateix qu' un huracá furiós s' emporta la fulla caiguda del arbre.

Ella 's va posar á buscar á palpentas la capsa y per fi *crech* que va trovarla, perque 'm recordo que lo llum era encés, quant jo vaig despertá d' aquella especie d' insomni y no 'm podia mourer de lo sofá en que estava assentat. *Ella* s' assentá al costat meu y no sé lo que 'm vá dir, ni lo que 'm va fer, sols si sé que després d' eixa crissis que no sé quin nom donarli' vareig recobrar, sinó tota la meva serenitat; al menys la suficient per darmé compte del que deya y feya

Nos posárem á conversar, y mentres estavam en lo millor del col-loqui, sentim trucar á la porta y tant *ella* com jo varem quedar un moment parats y mirantnos l'un á l'altre com volentnos dir; y *are?* *¿qui deu ser?* *¿que fem?*, tornan á trucar y *ella* se acosta á la porta y pregunta; *¿qui hi ha?*; á lò que rebé per contesta, aqueixas ó parescudas paraulas; *apaguin lo llum que ja fa molt temps que tenian qu' haberho fet; no 's permet tenir lo llum encés tota la nit!* á lo qu' *ella* respongué instantáneament; *está molt bé; dispensi; no ho sabia; ja l' apagaré!* y dit y fét; 's tomba y rient com una boija apaga 'l llum! y vet' aquí que torném á estar á las foscas: *Ella* prenentme la ma á las palpentas 'm digué; quin llit vols, lo de dalt ó lo de baix? No sé lo que respongué puix 's torná apoderar de mi, encare que no ab tanta intensitat, aquella especie de mareig.

No 'ls puch dir mes, sinó que l' endemá al sortir del camarot, ja no tremolaba, encare que no las tenia totas en mi; *Ella* 'm semblaba una divinitat, y mentres estábam prenent *thé* *ella* no feya mens que burlarse de mí per totas las barbaritats que habia comés y sobre tot per la feta dels mistos y per la sorpresa que rebérem quant lo mosso va trucar.

F. MATA Y PILÓ.

MATRIMONIAL

— T' estimo molt, cara esposa!
 — ¡Y jo á tu, marit fidel!
 — ¡Casarse, es estar al Cel!
 — ¡No hi ha vida mes ditxosa!
 — ¡Quánt sento haber de marxar!
 però lo deber m' hi obliga.
 — ¡Que llarch seré 'l temps qu' estiga per poch qu' haji d' esperar!
 — ¡Sempre pensarás ab mí?
 — Te tindré sempre en ma pensa, sols pensá ab demá, comensa ja lo méu cor á patir.
 — Un petó Ramon.— Té y té.
 — ¡Un altre! ¡Un altre!— ¡Y tu Lola?
 — ¿Pensar qu' haig de quedar sola!
 — Dormim.— No sé si podré.

(Després de ferse petons y caricias á desdir per fi 's varen adormí. La son may admet rahons.)
 Se despertan l' endemá se vesteixen ab molt mimo van dirse cent cops ¡t' estimo! y en Ramonet va marxá.

II.

Al arribar al cantó després d' un gran ¡adiós! d' ella, un que feya centinella puja lo primé esglahó.

Arriba á dalt: ja s' estava ella en lo primer replá; després d' estrenyes la ma. diu ell:— ¡Tres quarts qu' esperaba!
 — ¡Ay Arturo del meu cor!
 He passat molt de neguit per fer allunyá 'l marit.
 — Ho crech com dius, mon amor.
 — Sens tu, Arturo, fora morta.
 — Tu, Lola, ets la meva vida (y entran dintre desseguida... sens pensá en tancar la porta)
 — ¡Quina pena ser casada!
 sols pensá ab ell m' entristeixo' al seu costat m' aburreixo,

trobo la vida pesada.
Sort que 'l tindré á fora un mes.
—No hi pensis mes.—Tens rahó.
(Se sent un ¡ay! un petó,
tot queda en silenci y ... res...)

III

Lo marit qu' es viatjant,
al arribá á la estació,
li fa falta 'l paletó
y torna á casa al instant.
Pensa trobar á sa esposa
plorant sa ausencia y desperta;
puja, véu la porta oberta,
y entra sens pensá altre cosa.
Troba en lo recibidó
un sombrero que no es seu,
capa, bastó y diu: —¡Deu meu!
(ab la ma al cap) ¿qu' es aixó?
Arriba fet un dimoni
á la sala *principal*,...
Dir quant va passar no cal;
son cosas del matrimoni.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

"LLO GREGO"

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració.
dels Jochs Florals

CAPÍTOL II

Lo modern senyor feudal

Qualsevol persona mitj instruïda que l' hagués de tractar, tot seguit veyá que aquell personatge, sens tindre un talent agut, tenia molta experiència dels homes y las cosas, donant á coneixer al mateix temps, que no estava faltat de qualitats distingidas, que llu-

hian mes, en mitj dels sencills habitants ahont allavoras éll vivia, que no entremitj de camarlenchs y altres homes de cort.

Lo senyor Badell era un home que durant s' etat viril havia sigut molt «exaltat» dins la «política á la menuda.»

Havent lograt tindre lo comando d' un batalló de nacionals en temps de bullangas, imposá son carácter en la capital de la provincia, al extrém de perillar sa persona per las disposicions tirantas que feu pregonar.

En l' época á que nos referim, deya que era «progressista calmós.» No obstant, rebia tots los dias los díaris «La Iberia» y «El Clamor Público.»

Son parlar era dols y persuassiu, amagant dins sa dolsura la lleyaltat de la intenció, y procurant rebaixar sempre la condició de sos interlocutors adulant sas debilitats.

Comerciant de quevíures salats, en la capital de la provincia, va sapigué trovar dins son ingeni, médis pera aumentar sa fortuna, la qual va fer que las fillas d' ell poguessen casarse ab homes distingits en las lletras y la política, y eixos li serviren d' escambell pera lo gran negoci de compra que feu de «bens de frares;» y especialment la de la heretat d' aprop la vila de la feta que contém.

Dita compra fou d' una casa de quatre vents que tenia tota l' estructura d' una casa payral de senyors de quelecom. Parets fetas ab pedra y argamassa, portas de fusta tatxonadas ab claus d' amplas cabotas, portalada alta guarnida tot voltant de pedra picada, donaba entrada á la casa que 's repartia per l' esquerra en amples y furtosos sitis destinats á arredossar bestia. Pel enfront y cap endins espayosos sellers rublerts de botas plenas de bon vi, y en quals parets y sostre si veyan guarniments de tapissos y teixits de trenyinas que tapaban las grossas pedras de las parets mestres qu' aguantavan tan jegantina finca. A la dreta una ampla y colsada escala d' esgraons de pedra, guiaba á las cambras formant primer un replá de descans y dividintse desde allí en diferents cossos d' allotjament. Mes cap á la dreta hi havia la cuyna, y á la esquerra un fresch menjador de mes de quatre canas d' ample, per sis mes ó menys de llargaria. Rebia la llum per grans finestrals

de la part de devant, comunicantse per oberturas ab un aposento y dormitori en lo qual lo senyor Badell rebia las visitas d' intimitat ó sencillas. Aquet aposento tenia una saleta bastant gran, una cambra dormitori pera matrimoni y un altre quarto ahont hi havia l' escriptori, era la «oficina» del senyor. Rebia la llum per una obertura de balconada y barana de fusta y guarnida ab testos de plantas de llors.

Al entorn de la casa y formant tosalt, hi havia l' enfront, un bosch rublert de pins, roures y brolla, de mitja hora de llargada per un quart d' amplada. Per los costats y darre- ra, terras de conreu que tocaban á la riera, á la qual lo senyor hi maná fer resclosas y re- tops de desviada, tant pera resguardarlas de las grossas rieradas com pera pendrerli á ella trossos de terra qu' augmentaban la tan esferosa heretat.

La venda y compra fou feta per intermedi de périts-tassadors, tant de part del govern, com del comprador.

Las pagas de la finca se feren d' aquesta manera: la mitat després d' haver firmat 'l' escriptura de compra, y l' altre mitat parti- da en duas parts á plassos convencionals con- signats en aquella.

(Seguirá)

NOVAS

De *L' Almogàver*; de la Habana.

«Entre las companyias de vapors de Barcel- lona sembla que s' ha establert certa rivalitat pera l' trasport de passatjers de paisos llun- nyans pera veurer la Exposició.

Se tracta solzament de conseguir veure quina d' ellas fa el servey mes económich en- tre aquestos paissos y Barcelona, al extrém de que ja han arribat á dirnos que una de las companyias ofereix pasatje d' anada y torna- da en segona classe per xexanta duros or, po- guent estar en Barcelona tres mesos.

Si aixó es veritat, desde ara augurém no quedarà ningú per aquí, sens que s' animi á donar un passeig per aquellas clássicas terras

y veure de pas la Exposició Universal de Barcelona.

✱

Lo dia 25 del passat tingué lloch la solem- ne inauguració del «Centre Catalá» de Saba- dell. A dit acte, segons diu *El Sabadellés*, hi fórem invitats distingits literats de Barcelona, coneguts per sas ideas regionalistas.

Á EN JOAN HERNANDO

I

He vingut una volta
n' he vingut dugas
y han sigut mas vingudas
ben malestrugas

Puig cap vegada
he pogut tindre ab vos
una sentada.

II

Jo crech que 'l no trovarvos
es que sou fora.

Vegeu en davant d' ésserhi
sempre á la hora!

Donchs si quant torno,
per mon fat no hos hi trovo,
no m' hi conformo.

III

Si es cert que fins lo canti
diu que se romp

Be potsé que 's refredin
las relacions;

puix ja sabeu

que vos té ab molta estima

Nº ANTONI ALEU.

VUYTS Y NOUS

Entre los especuladors d' un partit de pi- lotta, hi havia un borni.

—En lo millor del joch, la pilota va á pe- garli sobre l' ull bó deixantlo completament cego, y l' home ab la major sanch freda se treu lo barret saluda y diu:

—Bona nit senyors.

En un ball:

Una senyora de cinquanta anys ab una piga y bigoti, que porta trajo de beata, sofocada per la caló, si treu la careta en lo moment de comensar lo concurs al premi de hermosura.

Un jove se li acosta y li diu:

—¿Te vosté pareja?

—No.

—Donchs esperis; vaig á portarli una *pareja* d' ordre públich.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

De tornada d' un xibarri
per un *hu-dos* solitari
anaba sol á *hu-tercera*,
mes com tinch tan mala sort
va empaytarme un lladregot,
y 'm tragué la *hu-tres-primer*a;
amen de tot lo demés,
barret, calsas y diners,
y ab cinisme sens igual
ni *dos-hu* de compassió
per mes que cridaba jo,
va deixarme sens *total*.

Molt m' agrada ma *tres-prima*
de *primera* ab *dos jirat*;
y si treus eixa xarada,
un bon plat te 'n vull donar;
peró si per conseguirho,
has de fer molt lo *total*,
en lloch d' un plat de *tres-prima*
un feix d' *hu-dos* menjarás.

Beguda que molt anima
la *prima*;
los músichs saben com sona
segona;
habitació á sa manera
tercera,
Veurás si no tens ceguera
y si pensas una estona,
una novela molt bona
en *prima-duas-tercera*.

QUADRAT NUMÉRICI

```

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

```

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment dongui 280.

CAP CIGRANY.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

- 1 — Ca-de-net
- 2 — O-re lla
- 3 — Es-ta-ce
- 4 — Carolinas

Elan enviat soluciones los ciudadants següents.

Totas: Camalluhent, Narrich-xarrach y Trencalós.

1, 2 y 3: Estaperet y Napoleon petit.

1, 3 y 4: Un viudo y Pas-Plus.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

Cap-Cigrany, — La xarada d' aquesta senmana, s' hauria d' arreglar molt per anarhi; á pesar de nostre bon desitj, mes 'ns agradaria que la tornés á fer.

Camalluhent, — Respecte lo que vosté 'ns diu en sa carta quedém del tot convenuts; mes consti que per nosaltres vosté es un de tants difunts com hi ha en lo cementiri

Que vosté sostinga qu' es viu no hi tenim res qu' objectar, no crega que vulguém imitar á aquell que per con vencer' s de que hi veyia tenia necessitat de que lo metje li digués.

Narrich-xarrach, queda servit

Estaperet, — Hi anirá lo seu.

PAU SANTIÀS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, levat y topogràfic

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisiones de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yagaron 302